

не бѣхъ честитъ съсь самотата си като съсь едно намѣрено иманье? Какво е прочее това моето непостоянство! — Нъ тоя злочестъ не яде, не пие: наистина е боленъ. Врѣмето ли му е да го нануснѣ? Послѣдниятъ ми билетъ бѣше докачителенъ; той ще бжде помогнѣлъ да го наскърби. Съсь сичката противоположность на чювствата ни, може той да не е щѣлъ никоги да се откаже отъ приятелството ми. Ще бжде намѣрилъ билетътъ ми по-зломисленъ, отъ колкото е; ще бжде го зель за свършено обявяванье на едно прѣзрѣно скарванье.

Писахъ му съсь тия думи:

« Знамъ, че сте боленъ, и наистина сжмъ наскър-
« бенъ отъ това. Отъ се сърдце искамъ да сжмъ при
« васъ, за да ви сторѣж сичкитѣ длѣжности на единъ
« приятель. Както и да е, надѣвамъ се, че нераспо-
« ложенъето ви само ще бжде било причината на
« мълчанъето, което държяхте отъ три дена насамъ,
« и че послѣдниятъ ми билетъ не ще бжде ви дока-
« ралъ никаква скърбъ. Могъ да ви увѣрѣж, че, като
« го пишяхъ, нѣмахъ противъ васъ никакво зломи-
« сленно чювство, и намѣренъето ми бѣше само да
« заловѣж съсь васъ една по-сериозна прѣспирня. Ако
« ви е мѣчно да пишете, не щѣ друго отъ васъ, ос-
« вѣнъ едно точно извѣстье за здравъето ви. Колкото
« за мене, азъ ще ви пишѣж съки день онова, което
« ще може да ви развесели и още за да ви покажѣж,
« че нѣмамъ друго за васъ, освѣнъ добри чювства. »

Никоги не чякахъ на писмото, съсь което ми отговори. То захващаше така: «Прѣкъсвамъ съсь